

Віталій В. Опанасюк

ЕКСПОРТ ЕКОСИСТЕМ БЕЗПІЛОТНИХ ТЕХНОЛОГІЙ УКРАЇНИ ЯК ФАКТОР СТАБІЛЬНОСТІ В ПЕРІОД ІНТЕГРОВАНОЇ СИНГУЛЯРНОСТІ

Стаття присвячена питанню створення системного експортного доходу від реалізації комплексу послуг та продукції оборонного напрямку, а саме безпілотних систем наземного, водного та повітряного використання. В основі аналізу - безпілотна екосистема України, сформована у 2022-2025 роках в умовах найінтенсивнішого дронного протистояння в сучасній військовій історії. Саме бойова верифікація, а не лише полігонні тести - є головною конкурентною перевагою, яку не може відтворити жоден інший виробник. Дослідження доводить, що справжня цінність українського MilTech-сектору полягає не в кількості вироблених безпілотників, а в комплексі знань, тактик застосування, логістичних рішень, програмного забезпечення управління та систем стійкого зв'язку в умовах радіоелектронної боротьби, що пропонується визначити, як екосистему безпілотних технологій. Аналіз проводиться в контексті концепції інтегрованої сингулярності, прогнозованого на 2040-2045 роки резонансного збігу технологічної, демографічної та ресурсної сингулярностей. Цей контекст є не лише теоретичним тлом: у міру наближення до точки критичної конвергенції зростатиме і попит на асиметричні, верифіковані в реальних умовах безпекові рішення. Розраховано, що екосистемний експорт безпілотних технологій здатний генерувати 15-20 млрд доларів щорічно до 2035 року, перекриваючи 30-40% оборонного бюджету України. Запропоновано модель стабілізації, яка перетворює військові інвестиції на довгострокову конкурентну позицію у постсингулярній економіці.

Ключові слова: безпілотна екосистема, екосистемний експорт, інтегрована сингулярність, оборона під ключ, MilTech, військово-промислова кооперація, технологічний суверенітет, Україна.